

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Tractatus Primi Pars I. de Servitutibus Prædialibus, Usufructu, & utroque Retractu, Pars II. de Emphyteusi, Pars III. de Locatione & Conductione

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1691

Disc. XL. Romana devolutionis. De caducitate ob alienationem contra expressam prohibitionem ad formam pacti, An & quando sit excusabilis ob reservationem assensus Domini dire[re]cti. cum clausula, & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74102)

mutuasse videtur alioquin doctissimus, & nunquam satis laudatus Franob. decis. 267. & ita communiter pertranseunt moderniores ex deductis per Hodiern. contr. prima numer. 53. & sequen. ubi allegantur Gratian. & ceteri, Fulgin. de emphyteusi titul. de variis caducitatibus quest. prima num. 30. & 31. & magis accuratè titulo de solutione canonis quest. 50 ubi compendiosè reallimit distinctiones de quibus dicta decis. 115. verè & propriè cadentes in casu quo agatur de concessione rei, quæ prius esset ipsiusmet emphyteutæ in dominium venditionis, vel alterius titulo de solutione canonis, & deinde receptæ in emphyteusim, qualis non erat casus controversiæ, unde propterea inanis labor erat de super immorari; Quare agnitis his difficultatibus Rector convolvit ad motivum nullitatis concessionis ex defectu beneplaciti, & de hoc agitur in hac eadem causa sub tit. de alienationibus, ubi præsertim agitur de puncto, an centenaria præservata per Constitutionem Urbani VIII. initianda sit ex tempore ipsius Constitutionis vel ex tempore contractus ad illud litis & impugnationis, & firmatur verius esse juxta hanc secundam partem.

ROMANA

DEVOLUTIONIS.

P R O

MONASTERIO S. AGATHÆ
AD MONIES,

C U M

MONASTERIO S. CATHARINÆ
DE SENIS,

ET D. PAULO SFORTIA.

Causa disputata in Tribunali Vicarii, & in Signatura, & resoluta ut infra

De caducitate ob alienationem contra expressam prohibitionem ad formam pacti, An & quando sit excusabilis ob reservationem assensus Domini directi, cum clausula, & non alijs &c. sive ob pactum redimendi redemptione sequuta post declarationem caducitatem.

Et de alia caducitate conventa etiam ex pacto, ob non solutos canones, An stante pacto expresso, evitetur mediante purgatione moræ.

S U M M A R I U M.

1 *Acti series.*2 **F**acta venditione cum reservatione assensus Domini cum clausula, & non alijs, non incurritur caducitas. & num. 13.3 *Fortius ubi agitur de emphyteusi Ecclesiæ.*4 *Item ubi alienatio est cum jure redimendi, & numer. 10.*5 *Quando dicatur emphyteusis vel locatio.*6 *Quando adsumt pacta penalitativa vel resolutiva, non refert agere an contractus sit emphyteusis vel locationis, & ad quid id proficit.*7 *Quando sit emphyteusis etiam si canon sit magnus, vel alia urgeant locationis argumenta.*8 *Assensus apostolicus informat concessionem emphyteusis ecclesiastica ejusque tenor attendat debet.*9 *Adversus pactum resolutivum non competit purgatio moræ.*10 *Declaratur conclusio de qua num. 4.*11 *Emptor cum pacto de retrovendendo dicitur perfectus emptor & dominus.*12 *De pacto prohibitivo alienationis in Ecclesiis & manus mortuas ejusque operatione.*13 *Declaratur conclusio de qua num. 2.*14 *Datur distinctio quomodo praticari debeat conclusio, de qua numer. 2. & n. precedenti.*

DISC. XL.

MONASTERIUM S. AGATHÆ ad montes Congregationis Montis Virginis concessit D. Paulo Sfortia quemdam situm, ad effectum ibi construendi domus sub diversis pactis continentibus caducitatem, uno, in casu non solutionis canonum per biennium, & altero prohibita alienationis quocumque modo in Ecclesiis, Monasteria loca pia, seu alias manus mortuas, cum verbis nimis amplis, super quo situ concessio emphyteuta seu conductor aliquas construxit domus, quas deinde, cum pacto redimendi infra quinquennium, reservato domini directi beneplacito cum clausula, non alijs, aliter, nec alio modo, vendidit, subsequuta etiam traditione, Monasterio Monialium S. Catharinæ de Senis, contra quod præfatum alterum Monasterium dominus directus, acceptata prius caducitate contra dictum Paulum, ex utroque supradicto capite alienationis in personam prohibitam, & non solutionis canonum, judicium associationis instituit coram Vicario, seu ejus in civilibus Locumtenente, à quo post plures disputationes, juxta petita obtentum fuit; Sed advenitibus reis prædictis Signaturam justitiæ occasione appellationis, ista nullatenus rescribendo super appellatione, more Principis magis quam Magistratus, præscriptum terminum præfato Paulo emphyteutæ ad solvendo canones, & obtinendum beneplacitum, sin minus retractandum contractum.

In huiusmodi disputationibus, præsertim coram iudice, cum intentio Monasterii actoris, absque aliqua jurista opera fundata esset in pactis claris, quorum utrumque juris quoque fomentum habet; Idcirco punctus erat in exceptionibus, ex quibus utraque caducitas evitari prætendebatur, illa scilicet ob non solutos canones cum consueta æquitate admissionis ad purgationem moræ; Et altera ex causa alienationis, ob reservationem beneplaciti cum dicta clausula, non alijs, aliter, nec alio modo, per quam caducitatis incurfus excusatur, quamvis ad traditionem veram & de facto devotum esset, juxta benigniorem opinionem Felini in cap. qua in Ecclesiarum de Constitutionibus, & sequacium, quam sequitur Rota juxta magistralem decisionem Senogallien. bonorum 2. Junii 1597. coram Oratio, ut cæteris allegatis plenè habetur apud Merlin. decis. 871. nu. 4. cum sequen. Caril. decis. 131. & 199.

3 & 199. *Ottobon. decis. 13. Romana vinea 27. Aprilis 1646. Corrado impress. post Salgad. in labyrinth. dec. 51. & in ejus confirmatoria coram eodem dec. 73. par. 10. rec. eandemque benigniorem opinionem sequutum fuit Sacrum Consilium Neapolitanum apud Franch. dec. 267. & quam opinionem potissimè recipiendam esse dicebant scribentes, ubi non agitur de emphyteusi laicali, sed ecclesiastica, quoniam cum Ecclesia sit æquitatis mater & cultrix, facilius eam servare debet, neque affectare hujusmodi locupletationes cum aliena jactura juxta magistrales decisiones 794. & 819. *Seraphini.**

4 Et ulterius, quod alienatio non esset pura & perfecta, sed conditionalis, sub pacto scilicet redimendi, per cujus exercitium actus omninò resolvitur, & causa reducitur ad non causam, unde emphyteuta continuat priori jure & dominio juxta firmata in allegatis decisionibus 794. & 819. *Seraphini*, in quibus potissimum fundamentum constituebatur

Satis etiam insistendo in natura contractus, quod scilicet non ageretur de emphyteusi, sed de locatione perpetua, Tum quia erat merè hereditaria ad quoscumque transitoria contra ecclesiasticam emphyteusis naturam; Tum etiam ob verba concessionis, quæ locationem magis quam emphyteusim importare videbantur, vel saltem erant æquivoca, utriusque contractui convenientia, quo casu magis de plano intrat consuetum argumentum deductum à quantitate canonis, ex qua unus contractus ab alio distingui solet, juxta vulgarem decisionem *Burrati* 334. sæpius canonizata, ut frequenter in aliis hoc tit. deductum habetur, dum in facto docebatur canonem seu pensionem longè excedere fructum; qui prius ex hujusmodi situ ad usum horti percipiebatur.

6 Econversò ego scribens pro Monasterio actoris, quatenus pertinet ad hunc ultimum punctum circa naturam contractus, dicebam eadem, quæ habentur in *Romana Casalis veteris*, & in alia *Romana devolutionis seu locorum montium disc. 13. & 36.* ac in aliis hoc tit. quod licet hujusmodi inspectio super natura contractus percutit devolutiones, aliosque effectus resultantes à dispositione juris, intrantes in contractu emphyteutico, & non in altero locationis perpetuæ; Secus autem accedentibus pactis, ob quorum inobservantiam & contraventionem, non autem ex sola juris dispositione caducitas resultat juxta terminos textus in *l. si major Cod. de transactionibus*, & *l. i. Cod. de donat. qua sub modo*, cum utrobique notatis per DD. quoniam nihil prohibet, etiam contractum perpetuæ locationis continere conditiones & pacta resolutive; Solumque ipsius contractus natura operativa videtur, ubi agitur de pactis ambiguis interpretatione dignis pro uno vel altero intellectu capiendo juxta subjectæ materiæ naturam, sed ubi verba sunt clara, non intrant præsumptiones vel argumenta ad vulgarem regulam textus in *l. ille aut ille §. cum in verbis ff. de legatis 3.* de qua in ordine ad actus inter vivos *decis. 44. num. 14. par. 11. rec. & in aliis.*

7 Et nihilominus probabilius esse dicebam agi de contractu emphyteutico, quoniam beneplacitum Apostolicum super hujusmodi concessionem expeditum, seu ejus loco licentia Sac. Congregationis Concilii vel Episcoporum & Regularium, de emphyteusi explicitè, ac per verba univoca loquitur, nullo concurrente alio verbo æquivoco, Ideoque dicebam intrare eandem regulam textus in *d. l. ille*

aut ille, non obstantibus dictis contrariis argumentis deductis ex perpetua & hereditaria qualitate, & ex quantitate canonis seu responsionis, quoniam ista sunt quidem magna & efficacia argumenta pro metienda contractus natura in ambiguo & ubi interpretationi locus esse potest, secus autem, ubi expressè declarata est natura contractus, quoniam ut frequenter *hoc eodem tit.* habetur, non implicat contractum continere emphyteusim ecclesiasticam, & tamen esse perpetuam & hereditariam, ac etiam sub magno canone fructibus respondente, cum istæ circumstantiæ sint solum præsumptiones & argumenta in ambiguis, non autem in claris.

8 Et quamvis verba concessionis essent æquivoca utrumque vocabulum emphyteusis & locationis continentia, de illis tamen nulla videbatur habenda ratio, quoniam in prohibitis non attenditur factum partium, sed assensus, qui validat ac informat actum, quia non ipsarum partium, sed superioris assentientis voluntas attendenda est, Potissimè verò ubi talis assensus non subsequitur per viam approbationis seu confirmationis actus jam initi, quo casu ad ejus limites regulandus videtur, sed præcedit & dat formam, quam concedens aliàs prohibitus, alterare non potest, juxta decisionem *Seraph. 868. num. 1. & habetur deductum in Romana Casalis Veteris hoc tit. disc. 14. ac alibi.*

9 Quoverò ad exceptiones supradictas, ex quibus utraque caducitas evitari prætendebatur; Primam purgationis moræ, rectè intrare dicebam in caducitate resurgente à dispositione juris, secus autè ab illa, quæ provenit à conventionione hominis concepta per viam pacti resolutive, adversus quod verius est non dari moræ purgationem ex collectis per *Adden. ad Gregor. decis. 559. num. 6. Burrati. & Adden. decis. 896. num. 5. decis. 203. num. 19. & 20. par. 6. rec. & admittitur in supra allegatis decisionibus apud Ottob. decis. 13. & in decis. 51. post Salgad. & 73. par. 10. rec. dum objectum evitari curatur ad favorem emphyteutæ, & pro caducitate excusanda seu purgatione admittenda, Vel quia ageretur de caducitate resultante à sola dispositione juris, Vel quia non constaret de continuata mora per biennium, sive quòd aliqua justa excusationis causa accederet; Atque huic motivo causæ Patronus addebat alterum, quod æquitas prædicta intrat in casu celeris solutionis, vel realis oblationis, quod excludebatur, dum etiam post acceptatam caducitatem; ferè biennii intervallum aderat, cum continuatione contumaciæ in non solvendo, ac realiter offerendo.*

10 Et quoad motivum imperfectionis contractus ob ejus conditionem resolutivam resultantem ex pacto seu facultate redimendi juxta dictas *decis. 794. & 819. Seraph.* plana videbatur responsio ex facto, Tum quia ibi agebatur de quadam ficta & impropria alienatione resultante ab impositione census, quæ ex quadam juris subtilitate potius cadit sub prohibitione alienationis, cum reverà non importet actualem abdicationem domini possessionis ab uno, & utriusque translationem de facto in alterum, ut in præsentem sequebatur, cum verius sit in censu consignativo, quamvis certus fundus pro ejus subiecto requiratur, neque dominium, neque servitutem, neque aliud jus merè reale creditori censuario acquiri, sed solum quamdam hypothecam magis specialem, ex collectis per *Cenc. de cens. quæst. 1. num. 23. & latius quæst. 23. per totum*; Tum etiam quia in casu dictarum decisionum redemp-

re sequuta fuerat re integra, & ante acceptam devolutionem, unde caducitas nimium rigorose prætendebatur ex dicta ficta alienatione jam resoluta. Quorum utrumque in præfenti cessabat, quoniam retractatio non erat re integra, & agebatur de vera alienatione per naturalem & actualem translationem domini & possessionis in alterum, & per actum perfectum, non autem imperfectum, quoniam verius acceptum est, emptorem cum pacto de retrovendendo interim donec tale pactum ad exercitium deducatur, dici verum, & ac plenum & perfectum dominum, tam ad effectum utriusque retractus activi & passivi, quam ad quoscumque alios, cum ista non dicatur conditio suspensiva, sed resolutive, qua præsupponit actus perfectionem cum sola subiectione futura resolutionis contingibili, quæ contingere non potest ex deductis per *Buratt. decis. 677. n. 1. plenè Rovit. super pragmat. 1. de iuribus & exactibus Fiscalibus num. 81. & seqq.* & habetur pluries deductum *sub tit. de servitutibus* ad materiam retractus.

Majorigitur difficultas residebat in dicta altera excusatione resultantè reservatione beneplaciti cum clausula, & non alias &c. Itante dicta magis communi & recepta opinione, cum de reliquo non dubitaretur de validitate pacti prohibitivi alienandi in Ecclesias, & Monasteria aliisque manus mortuas, quo casu, ut pactum aliquid addat dispositioni legis, ac sit in aliquo operativum, juxta opinionem quam sequitur Rota, infringit actum omnino, ac operatur devolutionem, absque eo quo admittatur manus mortua ad reponendum bona extraneam, & percipiendum pretium juxta plenè collecta per *Andreas. contrav. 378. Fulg. de emphyteusi sub tit. de alienat. quest. 1. num. 22. Rota apud Merlin. dec. 583. n. 31. cum sequen. alias 211. par. 6. rec. cum aliis in Placentina & in Mediolan. disc. 28. & 37.*

Super ista conclusione, tam occasione hujus causæ, quam aliarum, pluries reflectendo mihi videbatur, ut scribendo dicebam in præfenti, ac etiam in *Romana seu Albanen. vinea*, de qua *sub tit. de donat. erroneè* videri hujusmodi propositionem ita generaliter & in abstracto sumere, cuiusque casui applicabilem, cum nimis repugnare videantur, tam juris principia, quam ipsa ratio naturalis, nam aliàs lex diceretur imposita potius verbis quam rebus, atque semper cum ista verborum formalitate, ad fabulam redigi possent hujusmodi prohibitiones & pacta. Siquidem ubi dominus directus alienationis notitiam non habet, res in ejus fraudem transit sub silentio, & ubi habet, remanet consultum cum hujusmodi protestatione contraria facta, & per quam, ut nostri dicunt, partes dicuntur habuisse in ore verba legis, animo autem & factis, illam, eiusque mentem contempnisse, ut bene *Freccia de sub feudis lib. 2. auctor. 1. num. 24. & sequen. & Franch. dec. 267. num. 2.*

Idcirco dicebam, etiam cum sensu veritatis, istam videri questionem facti potius quam juris, decidendam scilicet prudentis iudicis arbitrio ex singulorum casuum particularibus circumstantiis regulando, & ex quibus, modò pro caducitate & modò pro excusatione respondere congruat, ut comprobare videtur tam ipsa *decisio 871. Merlini*, quam decisiones supra recensitæ in eadem *Romana vinea cor. à Carillo, Ortabono, & Corrado*. Quod aut scilicet concurrat bona fides, vel alia iusta causa, ob quam intret clausula, si qua mihi &c. ita ut dicta reservatio assensus cum clausula, & non alias, denotet bonum animum partium, non fraudandi legè & pacta, & tunc dicta conclusio recipienda veniat, & cum hoc sensu

proceditur in allegatis decisionibus, siquidem apud *Merlin. dicta dec. 871.* antequam dominus directus forte sciret casum alienationis, vel saltem acceptaret caducitatem, infra brevem terminum unius mensis sequuta fuerat spontanea petitio assensus cum oblatione etiam reali laudemii, neque possessor addeò certam & explicitam scientiam prohibitionis habebat, ut in specie dicta decisio ita explicatur in præfata decisione *coram Corrado decis. 1. post Salgad.* Atque in casu dictarum aliarum decisionum editarum in *Romana vinea*, plures concurrebant circumstantiæ, ex quibus dicta mala fides excludebatur; Si enim res emphyteutica possideatur per heredem vel alium successorem, non omnino certum de natura seu qualitate concessionis, quamvis ex solutione canonis, vel responsionis sciret rem non esse liberam, cum tunc probabiliter credere, vel dubitare posset, illam importare potius censum seu livellum, aut perpetuam locationem &c. idcirco ob hujusmodi incertitudinem, iustum non est cum cogere ad sibi parandum certum præjudicium, atque ita recognoscendum in dominum eum, de cuius dominio est incertus, faciendumque actum ad quem credere potuit non teneri, & hic est casus dictarum decisionum cum similibus; Sed si alienans est principalis concessionarius rectè conscius qualitatis, seu naturæ concessionis ac pactorum & prohibitionum in ea contentarum, ut verificabatur in præfenti, dum concessio facta erat ipsimet *D. Paulo* etiam cum iuramento promittenti observantiam pactorum, ac de recent per quinquennium circiter, unde verisimilis oblivio non intrabat, nullaque jadesset excusatio qua ob absentiam seu impedimentum domini directi allegari valeat, & tunc intrare videntur de plano termini *textus in l. si major Cod. de transact.* ideoque dicta propositio nullatenus recipienda est, cum aliàs hujusmodi pacta semper inania & fabulosa remanerent, neque dari posset casus eorum operationis, ita prohibendo dominum, ne rei suæ legem sibi venè visam adicere valeat.

Stante qua distinctione, licet in dicto alio casu, de quo in *Romana seu Albanen. vinea pro Nunnez sub tit. de Donationibus*, eadem circumstantiæ excusationem excludentes concurrerent, dum pacta prohibitiva erant nimis clara & estranata, comprehendenda etiam donationem, ipseque alienans erat primus concessionarius investituræ rectè conscius, Attamen quia donatio facta erat cum reservatione fructuum ad vitam donatoris, quamvis talis reservatio de stricta juris censura non impediret translationem pleni domini & possessionis in donatarium, cum re verà non esset reservatio usufructus, prout, juris, sed solum reservatio aliquorum fructuum, ut in dicto loco examinatum habetur, Adhuc tamen ignorantia hujusmodi subtilitatum juris iustam excusationem inducere videbatur, stante reservatione cum clausula, & non alias &c. Et propterea mihi quamvis contra alienantem scribenti, iusta & probabilis vis fuit absolutoria per A. C. illi concessa ab intentata caducitate, licet probabilius videretur id non suffragari ad alios effectus, de quibus ibi.

Quamvis autem in hac facti specie alienans esset inexcusabilis, ideoque de stricto jure, inspecta etiam veritate, iusta, beneque fundata videretur sententia ad favorem domini directi emanata; ¹⁴ Nihilominus (quicquid sit de defectu potestatis, ac pervertione ordinis iudicarii), mihi non omnino displicuit dictum Signaturæ rescriptum ex quadam non scripta æquitate seu naturali ratione, resultantè, à facti circumstantiis, cum age-

retur de nudo terreno seu solo, cujus fructus antè concessionem erat longè inferior, quàm importaret canon seu præstatio, unde cum deinde notabile ædificium desuper constructum esset, nimis asperum ac durum videbatur, quod ob hujusmodi juris subtilitatem seu rigorem ab alienante verisimiliter ignoratum, ad eò gravis pœna intrare deberet, atque ità Ecclesia, quæ est cultrix justitiæ & æquitatis, tam magnum lucrum de alieno faceret. Secùs autem si ageretur de devolutione ipsius rei, eo modo, quo concessa fuit, itaut versaremur in casu converso, in quo emphyteuta contenderet de non amittendo lucro seu utilitate, Ecclesia verò domina directà potius ageret de se reintegrando ad rem suam, quam expediret non fuisse concessam, juxtà distinctionem, de qua in Romana census hoc eodem tit. disc. 31. Ideoque firmum remanere videtur, istam dici quæstionem potius facti quàm juris, ex ejusdem facti variis circumstantiis diversimodè decidendam, pro judicis prudenti arbitrio ut supra.

R O M A N A

DOMUS NEOPHITORUM

P R O

ECCLESIA B. MARIE

AD MONTES,

S E U

COLLEGIO NEOPHITORUM

C U M

EUGENIA DE BONIS.

Casus variè desisus per Rotam, postea concordatum.

An viri negligentia in solvendo canones pro re emphyteutica mulieris in dorem causet devolutionem in ipsius mulieris præjudicium, Et quomodo huic tali casu consultum sit, vel succurratur.

An remedium purgationis moræ ex æquitate canonica impediatur necnè translationem dominii & possessionis in dominum post incursum caducitatem, ad effectum præsertim fructuum ex ipsa re emphyteutica perceptorum eo medio tempore inter caducitatem, & petitam admissionem ad moræ purgationem.

S U M M A R I U M.

- 1 **F** Acti series.
- 2 **R**esolutio causa.
- 3 **C**ardinalis Protector ejusque Vicarius concedit beneplacitum super alienatione bonorum Collegii Neophitorum.
- 4 **D**e puniendis cadentibus sub disputationibus.
- 5 **A**n ob non solutionem canonum non factam à viro

cadat in commissum res emphyteutica mulieris data in dorem.

6 **E**mphyteuta præjudicat non solutio facta per procuratorem, vel alium administratorem.

7 **A**n mulieri consultum sit adversus caducitatem sequentem culpa viri.

8 **D**e causis ob quas emphyteuta non solvendo canonis excusatur à caducitate.

9 **D**e purgatione moræ admittenda ex æquitate canonica.

10 **F**ructus veniunt à die mortaliis, & sententia ab solutoria non excusat.

11 **I**n judicio spoli primum extremum possessionis est concludenter probandum.

12 **A**n ex possessione de præterito inferatur ad præsens, & præsumatur continuatio.

13 **P**robatio præsumptiva non admittitur in iis qua sunt fundamentum intentionis actoris.

14 **P**ossessorum corporaliū amittitur etiam per breve tempus, ubi quis scit & patitur rem ab alio possideri.

15 **D**ecisiones Rotæ sunt præsupponende, & non revocantur vel circumscribuntur incidenter.

16 **A**n & quando in dote constituta per minorem requirantur solemnitates statutarie.

17 **M**inor sibi præjudicat in possessorie, & possessio mittitur etiam ex actu nullo.

18 **S**ires nulliter datur in dorem aestimata, adhuc per virum retinetur, & facit fructus suos loco quantitatatis.

19 **E**x culpa mariti administrantis bona extradotalia uxoris resultat caducitas.

20 **P**ost caducitatem, & adeptam possessionem antequam petatur moræ purgatio, dominus facit fructus suos.

D I S C. X L I.

Administratores Ecclesiæ B. Mariæ de Montibus, seu Collegii Neophitorum illi annexi, cum assensu Vicarii Cardinalis Protectoris, ex Apostolico indulto auctoritatem habentis, de anno 1599. mediante solutione pro una vice scutorum 920. domum controversam concesserunt Joanni Petro de Bonis ad tertiam generationem masculinam & femininam & unam nominationem sub annuo canone scutorum quatuor, & cum diversis pactis, illo præsertim caducitatis ob cessationem à solutione canonis per biennium; Cum autem ex dicto Joanne Petro superstites fuerint duo filii minores, Joannes Baptista & Eugenia, eorum curator pro dote dictæ Eugeniæ constituta in quantitate, domum prædictam ad aestimationem de anno 1619. dedit Martio Angelonio ejusdem Eugeniæ viro, quo deficiente per plures annos à solutione canonis, ejusdem Ecclesiæ seu Collegii Administratores de anno 1632, ab eius judice particulari, declarata caducitate, associari ad domum præfatam obtinuerunt, dictisque conjugibus de anno 1637. intentantibus reintegrationem coram eodem iudice, prodiit sententia absolutoria, per judicem appellationis de anno 1642. confirmata, unde causa si- luit usque ad annum 1655. quando obtenta per Eugeniæ jam viduam commissione restitutionis in integrum adversus dictas sententias cui- dam Prælo, prodiit sententia prædictarum infirmativa, ac decernens in spoliis iudicio ab initio intentato reintegrationem, quæ sententia in gradu